

съ когото ще се срѣцнемъ по-нататкъ, дава 4 пѣтя прѣзъ дѣто Александъръ е миналъ Балкана. Съгласно английския генералъ и географъ Iochmus, сражението на Александъръ съ тракитѣ е станало при Айтосъ (въ Haramdere или Boghazdere). Тукъ, прѣзъ 1847 г. единъ ученъ турчинъ му разправялъ, че прѣзъ Айтошкитѣ планини е минавалъ историческия гигантъ Зулкарнеинъ; Iochmus вѣрва, че това прѣдание визира Александъръ Велики. Ср. *Geograph. journal* V, p. 47, London 1853. Повечето отъ пѣтешественниците прѣзъ източния Балканъ въ XVIII-я вѣкъ загатватъ за походитѣ на Дарий и Александъръ прѣзъ тоя Балканъ и се мжчатъ да пунктоиратъ тѣхнитѣ маршрути)¹⁾.

Съ смъртта на Александра, тракитѣ отново се разшивали и дори до идването на римлянитѣ сж били само номинално подъ владичеството на македонцитѣ.

Двѣ важни събития, които въпрочемъ не засѣгатъ прѣко Сливенско, сж въ промежутъка до загнѣзждането на римлянитѣ въ него: нашествието на келтитѣ и състезанията между Александровитѣ приемници и Римъ за Балканско владичество.

Келтитѣ, които се появили отначало въ днешна Босна прѣзъ III-я вѣкъ прѣди Христа, отзоваватъ се слѣдъ това и подъ самия Балканъ. Движението имъ на югъ ще е било плодъ на тласкъ отъ сѣверъ и не тѣй мимолѣтно, както загатватъ оскѣднитѣ източници. Тѣй или иначе, тѣ сж основали свое царство подъ срѣдния Хемусъ, около днешния Казанлъкъ съ центъръ Тиле или по-право Туло. Отъ 279 до 213 г. прѣди Христа, тия келти сж безпокоили тракийскитѣ гърци между Дунава и Егейското море, еднакво както и елинскитѣ републики при Понта и Пропонтида. За подвизитѣ имъ въ Сливенско историята мълчи, но за това пѣкъ слѣдитѣ имъ тукъ се запазватъ въ туземнитѣ прѣдания и народнитѣ пѣсни. Споменуванитѣ въ тия пѣсни Галати, „галатска вода“ и т. н. визиратъ сжщитѣ келти

¹⁾ Даннитѣ по движението на Александъръ въ днешна южна и сѣверна България сж много тъмни. Той не се е ограничилъ въ една посока и билъ принуденъ да прѣброди и четиритѣхъ краища на полуострова. Ср. *Paulys Real-Encyclop. der klassisch. Alterthumwiss.* I, за Александъръ.